

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 บทธรรม

บทที่ 12.23 ฝรั่งถาม ฉันตอบ-ฝึกจ้องดวงอาทิตย์

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.23 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-ฝึกจ้องดวงอาทิตย์

ฝรั่ง : ฉันเห็นชำมลิตจ้องมองพระอาทิตย์ มองเพื่ออะไร ไม่เสบตาหรือ ฉันทลองมองดูตั้งหลายครั้ง แสบมากๆ ฉันทเชื่อว่าชำมลิตจ้องมองพระอาทิตย์อย่างนี้ ต้องเป็นอะไรซักอย่างทีพิเศษ ไม่เช่นนั้นชำมลิตคง ไม่ทำแน เพราะการทำอย่างนี้ หาเรื่องทำให้ตาบอดซัดๆ

พระอาจารย์ : แกเห็นฉันทมองพระอาทิตย์ แกคิดว่า ตาฉันทน่าจะบอดไหมละ จีบ

ฝรั่ง : แน่นอน! ขนาดหิมะเมื่อโดนแสง สะท้อนจากดวงอาทิตย์ พวกเรายังห้ามไม่ให้จ้องมองดูโดยตรงเลย ต้องหาแว่นตาใส่ป้องกันนัยน์ตา เพราะอาจทำให้ตาบอดได้ แต่นี่ชำมลิต เล่นเพ่งจ้องเปงเลย แว่นก็ไม่มี แถม ไม่ค่อยกระพริบตา ชำมลิตทำได้ไง สอนฉันทน้อย

พระอาจารย์ : ฉันทก็จ้องมองไปอย่างนั้นเอง แกลองมาจ้องมองตรงนี้สิ ที่ฉันท ยืนนี้ แกเห็นพระอาทิตย์นั้นไหม จ้องมองให้เห็นดวงกลมๆ เลยนะ

ฝรั่ง : โน้ว...! แสงมันจ้ามาก หากมองก็ต้องหากระจกดำมากั้นมอง นี่ชำมลิตมองเห็นจริงๆ หรือ

พระอาจารย์ : ฉันทเห็นจริงหรือไม่จริง แกไม่มีวันรู้ เพราะแกดูไม่เห็น แกกลัวแสงที่เป็นประกายจ้า กลัวตาบอด เรามองสิ่งเดียวกัน หากฉันทบอกว่าฉันทเห็นดวงอาทิตย์ แต่แกมองไม่เห็นเพราะกลัวตาบอด มันก็คุ้มกันรู้เรื่องยาก แกยอมไม่เชื่อว่าฉันทมองเห็น แกต้องพยายามมากกว่านี้ พยายามมองให้เห็นเองก่อน แล้วคำตอบก็จะวิ่งเข้าไปสู่สมองแก โดยไม่ต้องถาม

ฝรั่ง : ฉันทพยายามแล้ว มันจ้ามาก ไม่มีทางที่จะเห็นได้ ยิ่งเป็นเวลาสายๆ ใกล้เคียงอย่างนี้ ตาบอดแน่ๆ

พระอาจารย์ : แล้วฉันทาบอดหรือเปล่า

ฝรั่ง : ตรงนี้ ฉันทยังไม่เข้าใจว่า ชำมลิตไปจ้องมองพระอาทิตย์เพื่ออะไร

พระอาจารย์ : มันเป็นการฝึกสมาธิจิต จีบ แกต้องลองพยายามดู บอดเป็นบอด ไม่ต้องไปกลัว ความเป็นจริง บางอย่างมันอยู่ปากตาย หากแกกลัวตาย กลัวเจ็บ แกไม่มีวันรู้ในสิ่งที่คนอื่นเขารู้ แกต้องสงสัยเรื่อยไปวันยังค่ำ เพราะแกเอาความทรงจำเดิมๆ มากั้นทางเดินไปหาความจริงอีกด้านที่แกไม่รู้ ด้วยความกลัว กลัวตามความรู้ที่จำมา กลัวด้วยสัญชาตญาณ กลัวไปทุกอย่าง

แล้วยังอยากจะรู้ความจริงในสิ่งที่สงสัย นี่เขาเรียกว่ายังหลงอยู่มาก หลงเพราะสร้างความกลัวขึ้นมาเป็นเหตุ คนที่มีความกลัว มักเป็น คนที่ชอบสร้างอุปสรรคขึ้นมาในใจ ทำอะไรก็ยากที่จะสำเร็จ บางคนยังไม่เคยลงมือทำ แต่ตันวิตกไปก่อน คิดนั่นคิดนี่ กลัวนั่นกลัวนี่ เลยไม่ต้อง ทำกัน บางคนลงมือทำ แต่ความเพียรพยายามไม่พอ เกิดท้อ โทษนั่น โทษนี่ พวกอย่างนี้ทำงานอะไรสำเร็จยาก เป็นพวกหลง พวกวิตกหาทางออกไม่เจอ

ถ้าแกมั่นใจในสิ่งที่ฉันทำอยู่ แกมาขึ้นนี่ เฟ่งพระอาทิตย์เข้าไป ตายเป็นตาย บอดเป็นบอด เอาให้มันจริงไปเลย แล้วแกจะรู้เองว่า ตัวของแกก็มีความสามารถไม่ต่างจากตัวฉันที่แกกำลังทำอยู่

ฝรั่ง : ถ้าตาฉันบอดละ ชำมลิตจะว่ายังไง

พระอาจารย์ : ก็ช่างลูกกะตาแกสิ ไม่ใช่ลูกกะตาฉัน นี่ละอุปสรรคที่แกพยายามสร้างขึ้นมาในใจ จนไม่กล้าตัดสินใจทำ แกมันคนประเภทไม้หลักปักชีควาย งอนแง่น โลเล เมียถึงได้เฉดหัวออกจากบ้านมาอยู่กับพระบ้าง อย่างฉัน ไร่ผักจืด ถ้ากลัวตาบอด กลัวนั่นกลัวนี่ ก็ไม่ต้องมาถาม เห็นอยู่ชัดๆ ว่าฉันเองก็กำลังทำอยู่ ยังเสือกมาอ้างโน่น อ้างนี่ ไปๆ เข้าไปนอนเกาสะตือสากๆ ของแกในแพร์มๆ ไป!

ฝรั่ง : ฉันจะทำชำมลิต ฉันจะทำ เอา....! บอดเป็นบอด ตายเป็นตาย

พระอาจารย์ : นั่นแหละ มองไป เตียวลูกตาแกก็ได้บอด

ฝรั่ง : อ้าว....ชำมลิตนี่

พระอาจารย์ : นั่นแหละ จ้องไป เฟ่งเข้าไป อย่าถอย เฟ่งเข้าไป เปิดเปลือกตาขึ้นอีก อย่าหรีตามองอย่างนั้น นั่นแหละ เฟ่งเข้าไป สู้มันๆ เป็นไง จีบ เป็นไง เห็นรึยัง

ฝรั่ง : ฉันเห็นแล้ว ฉันเห็นพระอาทิตย์แล้ว ฉันสามารถมองเห็นพระอาทิตย์ด้วยตาเปล่าๆ แล้ว โอ...พระเจ้า ฉันทำได้ๆ

พระอาจารย์ : นี่แกดีใจจนร้องไห้เลยรี

ฝรั่ง : เปล่า มันแสบลูกกะตา แต่ โอ...พระเจ้า ฉันทำได้จริงๆ นั่นไง พระอาทิตย์

พระอาจารย์ : เป็นไงจิบ....! ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรเลย ใช้ไหม

ฝรั่ง : ใช่ๆ เรากลับไปเอง

พระอาจารย์ : นี่แหละ อันความกลัวที่มันมีในสมองนี่แหละ เป็นตัวกัน ความสามารถของพวกมนุษย์เราไม่ให้ก้าวเข้าไปสู่ความรู้จริงอีกด้านหนึ่ง

แสงสว่างที่เราเห็นนั่น มันก็สักแต่ว่าแสงนั่นแหละ จิตเราสร้างโปรแกรมขึ้นมาป้องกันความร้อนแรงของรังสีที่มากกระทบลูกกะตา เมื่อแก่กล้าผืน โปรแกรมแห่งจิต หากมีปัญญาชักหน่อย แก่ก็จะรู้ว่า ลูกกะตาแก่มันก็แค่เครื่องมือชิ้นหนึ่ง ที่ติดอยู่กับกายให้จิตมันได้ใช้งาน มันไม่เกี่ยวอะไรกับลูกตาชักหน่อย ลูกกะตาก็คือลูกกะตา มันไม่รู้เจ็บ “รู้ปวดหรอก”

แกคงเคยเห็นคนตาย คนที่ตายชนิดตาเหลือก แกเอาคนตายนั้น จับหน้าหันไปทางพระอาทิตย์จ้าๆ ศพตาเหลือกๆ ของคนนั้นจะกระพริบตาหรือเปล่า แกคิดว่าศพมันจะสับสนตาไหม

ฝรั่ง : เปล่า....เพราะนั่นเป็นศพ เป็นคนที่ตายไปแล้ว

พระอาจารย์ : นั่นนะสิ ในเมื่อมันก็มีลูกกะตาเหมือนๆ แก แตกต่างแค่ว่ามีดวงจิตสิ่งอยู่ กับไม่มีดวงจิตสิ่งอยู่เท่านั้น

ฉะนั้น ไอ้อาการสับสนตา กลัวนั่นกลัวนี่ มันเป็นแค่อาการ ของจิตหรือวิญญาณอย่างที่เราเข้าใจ เป็นแค่โปรแกรมของมันที่สร้างขึ้นมาให้มีเงื่อนไขอย่างนั้น อย่างนี้ ตามความทรงจำที่เรียนรู้ สะสมมา ตั้งแต่แรกเกิด ถ้าแกไม่ยอมผืนความรู้สึกที่มันไหลเข้ามาสู่โปรแกรมที่แกเคยรู้ เคยจำ

แกก็จะเป็นคนที่ดำเนินชีวิตไปตามกระแสโลก ตามอย่างคนทุกๆ ไปที่เขาเป็นกัน หากแก่กล้าผืนความอยากหรือไม่อยาก ที่เกิดกับจิตแก แกก็สามารถทวนความรู้และกระแสที่แกไม่เคยรู้ ไปสู่ความจริงอีกด้านหนึ่ง มันเป็นเรื่องความรู้ของใครของมัน รู้ใครรู้มันต้องทำเองถึงจะรู้

จิตมันสร้างโปรแกรมความกลัวขึ้นมา ก็เพื่อป้องกันไม่ให้กายที่มันอาศัยอยู่เป็นอันตรายถึง ชั้นแตกทำลาย กระจายตายไป เป็นโปรแกรมแห่งสัญชาตญาณการดำรงเผ่าพันธุ์ของสัตว์ทุกชนิด

ฝรั่ง : แสบคายมาก....และฉันก็ทำได้จริงๆ ทั้งๆ ที่ในชีวิตไม่เคยทำมาก่อน เพราะคิดว่าทำไม่ได้ นายแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ห้ามไม่ให้ทำ ฉันก็เชื่อตามนั้นมาตลอด นี่ฉันแค่กล้าผืนใจ ตายเป็นตายบอดเป็นบอด เพราะเห็นขามลิตทำอยู่ ฉันก็ได้มองเห็นพระอาทิตย์ตอนเที่ยงๆ จริงๆ เป็นดวงกลมๆ ลอยอยู่บนฟ้า โดยไม่ต้องใช้เครื่องมืออุปกรณ์ใดๆ แล้วไอ้สีเทาๆ กลมๆ ที่ขยับไปมาเพื่อปิดดวงอาทิตย์ นั่นคืออะไร

พระอาจารย์ : แผ่นสีเทาๆ ขยับไปขยับมาตรงกลาง ปิดเต็มดวงอาทิตย์นั้น เป็นกำลังหรือพลังแห่งจิต ที่มันสร้างเป็นเครื่อง ป้องกันความร้อนแรง หากจิตเราสงบและนิ่งพอ แผ่นกลมๆ นั้น ก็จะนิ่งตาม และจะบังความสว่างจ้า ของดวงวงกลมๆ ในดวงอาทิตย์ ให้เราได้เห็นง่ายๆ พอๆ กับมองเห็นพระจันทร์ตอนเต็มดวง

จิตยังสงบไม่ฟุ้งซ่านเท่าไร แผ่นกลมๆ ที่มาบังดวงอาทิตย์นั้น ก็จะมีกำลังมากยิ่งขึ้นเท่านั้น หากทำ จนชำนาญ เราก็จะรู้ว่า แสงที่มันจ้าๆ รอบๆ ดวงอาทิตย์นั้น แท้จริงแล้ว มันไม่มี มันมีเพราะจิตสร้างเป็นโปรแกรมให้มี อาศัยนิรันดร์ตาเป็นเครื่องรับรู้ เมื่อเกิดความชำนาญแห่งจิตโปรแกรมแห่งความจ้าสว่างนี้จะหายไป เป็นโปรแกรมความทรงจำขึ้นมาใหม่ ว่ามันไม่จ้าและร้อนแรง อย่างที่เคยเป็นมา

ฝรั่ง : ฉันทักขง ที่ข้ามลิตอธิบาย ก็ตอนนี้ฉันทักขงเสบตา และแสงพระอาทิตย์ก็ยังจ้าอยู่ ไม่เห็นจะหายไปไหน เพียงแต่ถ้ากล่ามอง กล้าฝืน ก็จะมองเห็นดวงอาทิตย์เท่านั้น

พระอาจารย์ : นั้นเพราะแกยังไม่ชำนาญ ความเคยชินยังมีไม่พอไปหักล้างความทรงจำเดิมๆ ของโปรแกรมแห่งจิต เมื่อทำนานๆ จนชิน ทางพุทธศาสนาเขาเรียกว่า “ฌาน” ฌานตัวนี้ก็คือ ความเคยชิน อาศัยการเพ่ง การจ้อง การทำอะไรบ่อยๆ จนจิตมันจำ สร้างเป็นโปรแกรมรองรับขึ้นมา จนเกิดความเคยชิน อาศัยการกระทำซ้ำๆ

อย่างฉันกินข้าวครั้งเดียว มื้อเดียว ฉันเองเคยชินอย่างนี้ หลังจากนั้นไป ฉันไม่เคยรู้สึกหิว นั้นเพราะฉันชินกับการกระทำ ฝืนซ้ำ ฝืนซาก จนจิตมันจำ กลายเป็นโปรแกรมของมัน เมื่อกินแล้วครั้งเดียวก็ จบกัน ไม่หิวอีก

แต่การทำอย่างนี้ได้ แกต้องสร้างกำลังใจ ฝืนความรู้สึกเดิมๆ ที่เคยมี ที่เคยเป็น ต้องใช้กำลังใจอย่างแรงกล้า กล้าที่จะตาย จึงจะได้มันมา เหมือนกับที่แกกล้าตาย บอดเป็นบอด เพื่อจ้องมองดวงอาทิตย์

เมื่อทำซ้ำๆ ด้วยกำลังใจจนชิน มันก็เลยเกิดเป็น ฌาน และมีปัญญารู้ด้วยว่า อาหาร นอกจากหนึ่งมือที่กินเข้าไปแล้ว มันเป็นแค่อยาก เป็นความอยากที่เกิดขึ้นมาไม่รู้จักจบภายในจิตใจดวงนี้ มันไม่ได้เกี่ยวกับความหิวเลย มันเป็นแค่โปรแกรมแห่งจิต ที่เราสร้าง เราทำ เราจำกันมา

โดยอาศัยสัมผัสรับรู้ทาง ตา หู ลิ้น จมูก กาย มาตั้งแต่ยังเล็กๆ เราหลงไปกับโปรแกรมหลอกๆ ที่เราไปกระทบแล้วจดจำ สร้างเงื่อนไข ยึดมันขึ้นมาเอง ฉันทักขงง่ายๆ ให้แกเข้าใจว่า โปรแกรมแห่งความทรงจำ แกต้องใช้กำลังใจความกล้า ฝืนกระแสแห่งโปรแกรมเหล่านี้ อย่าไหลไปตามกระแสของมัน ทวนกลับขึ้นไปให้ได้ แกก็จะสามารถรู้อะไรต่ออะไรตามความเป็นจริงมากขึ้น

ฝรั่ง : แล้วตาไม่บอดหรือ

พระอาจารย์ : บอด

ฝรั่ง : อ้าว..แล้วทำ ทำไม ถ้าตาบอด

พระอาจารย์ : แก่ไม่เข้าใจสภาวะพวกนี้หรือ ก๊ิบ หากแกยังลบล้างโปรแกรมเดิมไม่ได้ ความคิดซ้าๆ ซากๆ ว่ามันจ๋า มันอันตราย ทำไม่ได้ ไม่สามารถทำได้ วันหนึ่งตาแกจะบอด บอดเพราะการจ้องมองพระอาทิตย์ ตรงนี้เป็นสภาวะกำลังแห่งจิต ที่วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้

นักบวชบางท่าน เขาจ้องมองพระอาทิตย์ตั้งแต่เข้ายันมืดเป็นปกติ ฉันไปเจอมาแล้ว อายุมากด้วย ไม่เห็นว่า ตาเขาจะบอด แลมเขาแนะนำให้ฉันจ้องด้วยจะทำให้สายตากว้างไกลดี ไม่เป็นต่อกระจกหรือโรคเกี่ยวกับตา

รู้แบบนี้มันฝืนความรู้ ความเข้าใจของคนทั้งโลกใหม่ และฉันเองทำมาตั้งนาน ไม่เห็นว่ามันจะบอด แต่ถ้าเป็น แก่ ไม่แน่ อาจบอด เพราะยังไม่เข้าใจเรื่องของจิต

การดำเนินมาทางจิต มันเป็นสภาวะรู้ยาก เห็นยากจำเป็นต้องมีครูบาอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะ และครูบาอาจารย์ นั้นๆ ต้องทำได้ ทำให้ดู และเก่งด้วย เราจึงจะรู้จริง ไม่หลงทางและเจ็บตัว ไอ้ที่แกจ้อง มองดวงอาทิตย์อยู่นี้ เป็นเรื่องเด็กๆ เบบี๋ ใครๆ ก็ทำได้ แค่สร้างกำลังใจฝืนสู้มันเท่านั้น

ฝรั่ง : เต็ดๆ เฉียบไปเลย ฉันจะพยายามทำทุกวัน ให้เกิดความเคยชิน จนเป็นฉานอย่างซำลิดว่า แต่ฉันยัง สงสัยว่า เราจ้องมองดวงอาทิตย์นี้ จ้องทำไม จ้องมองเพื่ออะไร หรือแค่จ้องให้เป็นฉานเฉยๆ

พระอาจารย์ : ตอนที่แกพยายามจ้องพระอาทิตย์ แก่คิดถึงเรื่องราวทุกขี้ใจจากเมียแกรีเปล่า

ฝรั่ง : เปล่า

พระอาจารย์ : คิดอยากเที่ยวโน่น เที่ยวนี่ หรือเปล่า

ฝรั่ง : เปล่า

พระอาจารย์ : มีอารมณ์ทางเพศหรือเปล่า

ฝรั่ง : เปล่า

พระอาจารย์ : อยากกินนั่น กินนี่ หรือคิดถึงลูกๆ เพื่อนๆ หนี้สินอะไรไหม

ฝรั่ง : เปล่า

พระอาจารย์ : นั่นแหละ เป็นสิ่งที่ฉันทำอยู่ ในขณะที่ฉันกำลังจ้องดวงอาทิตย์ ฉันก็ไม่ได้คิดอะไรฟังชานหยาบๆ รอบตัว ใจฉันมุ่งแต่ดวงอาทิตย์เท่านั้น เขาเรียกว่า เป็นการฝึกสมาธิจิตอย่างหนึ่ง นอกจากการนั่งหลับตาที่ไม่ต้องการจะมองเห็นอะไร การฝึกจ้องแบบนี้ ฉันมองเห็น แต่อย่างอื่นฉันไม่เห็น เพราะฉันไม่สนใจ ฉันสนใจเฉพาะดวงอาทิตย์ ความทุกข์ด้านอื่นก็ไหลเข้ามาหาฉันไม่ได้ เป็นอีกวิธีหนึ่งในทางพุทธศาสนา เขาเรียกว่า การเพ่งกสิณ เป็นการเพ่งแสงสว่าง เป็นอารมณ์

ฝรั่ง : อ้อ...เด็ดๆ ะ เพ่งแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ ลืมความทุกข์จากเมียที่อยู่ในเยอรมันได้ โอ...เค แค่นี้ก็พอแค่ลืมเรื่องเศร้าๆ ได้ ฉันก็พอใจแล้ว

พระอาจารย์ : แก่ไม่ลืมหรอก

ฝรั่ง : อ้าว...ทำไมล่ะ ก็ซำมลิตบออยู่เมื่อกี้นี่เอง

พระอาจารย์ : ความทรงจำมันฝังในดวงจิต แก่เล็กจ้องแสงเมื่อไหร่ ความทรงจำเก่าๆ ก็ผุดกลับขึ้นมาอีก ดับไม่ได้

ฝรั่ง : แล้วจะให้ฉันทำยังไง

พระอาจารย์ : มีเมียใหม่ให้สวยกว่าเก่า หรือไม่ แก่ก็ไปจมน้ำตายซะ

ฝรั่ง : โอ....แจ้ว แนะนำฉันแต่ละเรื่อง ไม่น่ามาเป็นพระเลย

พระอาจารย์ : แล้วแกจะให้ฉันแนะนำยังไง

ฝรั่ง : อะไรก็ได้ที่มันโสภณาเจริญจิต เจริญใจฉันหน่อย แสบปี่ๆ หน่อย

พระอาจารย์ : แก่ก็ไปให้แพทย์เขาหั่นजूแก แปลงเพศเป็นกระเทยซะ แล้วหาผ้ากลับตัวไปเป็นเมียซะ ก็จบเรื่อง

ฝรั่ง : โห...ไปเลยพระ....ไปไหนก็ไป ปล่อยให้ฉันจ้องพระอาทิตย์ให้ตาบอด จนแก่ตายแบบโง่ๆ อยู่อย่างนี้เหอะ!

พระอาจารย์ :

~ ~ จงยอมรับว่าเราแล้ว อย่างที่ท่านเข้าใจ ~ ~
~ ~ แม้ใจเราจะไม่แล้ว อย่างที่ท่านเข้าใจก็ตาม ~ ~

~ ~ ~ คนแล้ว ดูอะไรมันก็ดี เมื่อถูกใจ ~ ~ ~
~ ~ ~ คนแล้ว ดูอะไรมันก็ไม่ดี เมื่อไม่ถูกใจ ~ ~ ~

ฝรั่ง : สาธุ... สาธุ....